

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 298. szám

2018. február

**„Amikor kiáltottam, meghallgattál engem, bátorítottál, lelkembe erőt öntöttél.”
(Zsolt 138,3)**

Gondviselés

Az e havi mottó nagyon közel került hozzám az utóbbi hónapokban, amikor a munkahely váltás volt a központi témája a gondolataimnak. Isten bátorított arra, hogy változtassak, de az út nehéz volt, érzelmileg és lelkileg egyaránt.

A múlt évemet szinte végig kísérte az a gondolat, hogy „én az Istené vagyok”, és ez tényleg erősített, amikor nyomorultul éreztem magam. A Casting Crowns keresztyén együttes „Who am I” - magyarul „Ki vagyok én” - című dalát sokat hallgattam reggelente munkába menet (az ének szövege oldalt olvasható). Nagyon sokat segített abban, hogy felemelt fejjel, Istenre tekintve éljek, magamat értékesnek lássam akkor is, ha mások nem értékelnek. (Remélem, hogy a testvéreknek is vannak olyan énekei, amelyekről el tudják mondani, mennyit segített nehéz helyzetekben, hogy vigasztalásra, békességre, erőre leljenek.)

Milyen jó, hogy kiálthatok Istenhez, ha bajban vagyok, tanácstalan vagyok, válaszúthoz érek. Mert hallja hangomat, tud rólam, Neki gondja van a gondjaimra, a nagy Gondviselő viseli a gondjaimat. És nekem, a porszemnek azt mondja: Enyém vagy!

És Isten vezet, át mindenben, a menny irányába, hogy együtt legyünk Vele örökre.

Simon Lídia

Ki vagyok én

Ki vagyok én, hogy a mindenség Ura hallja hangomat, látja gondomat?
Ki vagyok én, hogy a hajnalcsillag is minden utamon előttem halad?

Refr.: Nem azért, aki vagyok,
de azért, amit tettél,
nem azért, amit teszek,
de azért, aki Te vagy!

Nézz rám, csak hervadó virágszál,
csak porba hulló árnyék,
csak csepp az óceánban,
mint párát visz a szél,
mégis felém fordul arcod,
Uram, hallod, ha kiáltok,
és azt mondod nekem: Enyém vagy.

Ki vagyok én, hogy bár látod bűnömet,
mégis rám emeled szent tekinteted?
Ki vagyok én, hogy a hangod hallhatom,
és a vihar csendesül kívül és belül?

Casting Crowns (ford. Gál Noémi)

A YouTube-on meghallgatható a dal a Budapesti Autonóm Gyülekezet gospel együttesétől, közben egy nagyon kifejező pantomim megy, érdemes itt megnézni:
www.youtube.com/watch?v=14dhB1Z4rJs

Karácsonyi csodák

Minden az adventi ünnepkörrel kezdődött. Teljes nyugalom, béke töltött be. Több áldást is megtapasztaltam: kedves, új barátokra találtam Kovács Ibolya és Pali, valamint Búza Ilonka személyében, és a Női Kör alkalmi is áldásosak voltak.

Közben november végén benyújtottam a nyugdíj-megállapítási kérelmemet. Ezzel kapcsolatos az első csoda: már december elején utalták a nyugdíjelőleget. Alig akartam elhinni!

Karácsony előtt pár nappal pedig kézhez kaptam a határozatot, benne egy olyan összeggel, ami felülmúlta a minimális nyugdíjra vonatkozó várakozásomat, és a szerény megélhetésem egy részét fedezi. Ez volt aztán az igazi csoda!

Az Úr gondoskodott róla, hogy ne kelljen aggódnom a jövőm miatt. Ezért hála az Atyának!

Mindez azt bizonyítja, hogy egy másodpercig sem szabad kételkednem Isten rendező elvében, gondoskodásában.

Végül pedig, az élet tulajdonképpen apró csodák sorozata, mert hiszen maga az élet is csoda, ahogy a szeretet is. Ezek közül számomra legfontosabb az én drága jó gyerekeim - Kriszti és Ani - felém irányuló szeretete, s az én anyai szeretetem!

Mindezért egyedül az Úré a dicsőség!

Zsilli Mária

Életünk nagy kérdései

Amióta csak ember él a Földön, mindenkit foglalkoztattak az élet nagy kérdései. Első és legnagyobb titok maga az élet. Mai napig nincs egyértelmű válaszunk ezekre a kérdésekre: Mi az élet? Miért élünk? Miért élünk éppen most, itt? Miért nem élünk István király idejében? Időutazásokról ábrándozunk. Hatalmas pozíciókról álmodunk. Vagy talán a világ szépe szerettünk volna lenni. Ha valaki fiatal és bájos, retteg a naptól, hogy egyszer ráncos

lesz és öreg. Karrierre, ismeretekre vágyik másikkunk. Mindenre gondolunk, és a vége felé rájövünk: amit elértünk, az szinte semmi. Mindnyájan mondjuk: „Nincs a természetben vesztes, csak én.”

Az ember, mint a földi lét legcsodálatosabb lény, elkerülheti-e azt, hogy talán sokkal korábban, mint tényleges fizikai leromlása, mentálisan kiégjen, a létezésben csak vegetáljon és mélydepresszióba roskadjon idő előtt?

Ha az ilyenféle témákról hallott véleményeket megfigyeljük, esetleg családjaink tagjaiban felismerjük a tüneteket, vajon találunk-e bölcs tanácsot, hogy szereteteink között ne uralkodjon el a sötét kétségbeesés? Szívesen olvasnánk tapasztalt emberek megoldásairól, életmentő módszereiről a búbánat ellen.

Ajánlották a sportot. Aki „futását bevégezte”, vagy aki apró, rugalmas testével egyetlen versenyen ötszörös olimpiai bajnok lett, talán egymásról sem tudva, mindkettő kiegészít, egy váratlan pillanatban összeomlott. Úgy érezte, a küzdőtér szélére került. Magányos lett, pedig úgy megszokta, hogy ünnepezték. Most már a nevét is elfejtették.

„Foglalja el magát!” – Ajánlotta más egy istenáldotta sokoldalú művésznek, aki egy háromemeletes ház külön bejárata mögé zárta el kincseit és önmagát. A festőállvány felállítva várta, egy félkész szobor egy emelettel lejjebb. A fiókokban tervek, számítások. Mindig dolgozott, és mindig egyedül volt. Ha a telefonja csöngött, föl sem vette. Pedig néha államfők, nagykövetek és miniszterek keresték.

Felbecsülhetetlen az a szellemi kincs, ami feltárul a Szentírás olvasói előtt. Most ezt csak egy mozzanattal mutatom be. A mai Törökország déli területéről, a tenger partjáról származott egy jelentéktelennek látszó hellenizált zsidó, fél Európa vándora. Az ő szemlélete és a megnyugvása ebben a mondatából sejlik: „*nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség!*” (Fil 1,21)

Sz. O.

Interjú Kiss Tamással, a gyülekezet teológus gyakornokával

Hogyan kerültél a gyülekezetbe gyakornoknak?

Hirtelen! 2013-ban végeztem el a Baptista Teológia mesterképzését. Ezután az egyház elnökségével több forduló beszélgetés sorozatra került sor, melynek végén tavaly szeptemberben körvonalazódott a gyakornokság kérdése. Október közepén vált világossá, hogy a Pesterzsébeti gyülekezet lesz ennek a helye. November elsejével már itt is kezdtünk.

Beszélnél röviden a megtéréseadről?

Budapesten nőttem fel, és amióta az eszemet tudom, gyülekezetbe járó ember vagyok. Hosszú vívódás után huszonnégy éves koromban, Cseri Kálmánnal imádkozva tettem le az életemet Isten kezébe. Akkor fogadtam el a bűneim bocsánatát (beleértve az okkult-titkos bűnök felderítését), és hívtam be Jézus Krisztust az életembe életem Urának. Azóta Vele igyekszem járni.

Hogyan alakult a kapcsolatod a baptista egyházzal?

Huszonnégy éves református lelkészi pályám során végig volt kapcsolatomban baptistákkal. Tizenkét éven át vívódtunk a bemelegítés kérdése fölött. Sok akadály jött ezen az úton, olykor rajtuk kívül állók is. A bemelegítést engedelmisségi lépésnek láttuk Isten felé. Tudtuk azt is, hogy a bemelegítéssel felekezeti váltást kell követnünk, mivel ez a református egyházban nem elfogadott. Hálásak vagyunk a bemelegítés ajándékáért, amit különleges áldásként éltünk meg. Ugyancsak hálával gondolunk a kazincbarcikai gyülekezetre, melynek azóta is tagjai vagyunk, és Szabó András lelkészekre, akik volt református lelkészként már előttünk bejárták ezt az utat, és így segítettek nekünk.

Van-e olyan Ige, amelyet az életedre nézve vezérigének tekintesz?

Ha egyetlen Igei fonálra kellene felfűznöm az életem történetét, a János 8,32-t

választanám: „*És megismeritek az Igazságot, és az Igazság szabadokká tesz titeket*”. Úgy érzem, hogy egész életemben, adott lelki helyzetben az igazságot próbáltam keresni, és erre voltam kíváncsi. A mai napig csodálatos dolog, hogy Isten új és új dolgokat tár fel a Biblia és a keresztény élet által. Úgy látom, hogy erre szüksége van minden embernek, aki elkötelezett keresztény életet kíván élni.

Olivér baba érkezése

Szívesen kezdeném azzal a történetünkkel, hogy már évek óta vágytam erre a gyerekre, és imáim végre meghallgattatásra találtak. Ez így nagyon szép bevezetés lenne, csak sajnos nem igaz.

Hosszú időn keresztül abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán szeretnék gyermeket. Sosem voltam az a nő, aki azonnal olvadozni kezdett a pelenkások láttán. Az én reakcióm mindig az volt, hogy "Aranyos, de hol vannak már a szülei?". Persze mindenki nyugtatott a környezetemben, hogy ne aggódjak, mert a sajátommal majd más lesz, őt majd le sem fogom tudni tenni. De én féltem attól, hogy mi lesz, ha mégsem? Mi lesz, ha akkor sem érzem majd az ellenállhatatlan vágyat, amikor már a kezemben tartom? Túl önzőnek és türelmetlennek tartottam magam a gyerekvállaláshoz. Nagyon élveztem az életünket kettesben Mátéval. Persze a szívem mélyén tudtam, hogy az a feladatom, hogy ne csak visszaadjam, hanem tovább is adjam az életet. De valahogy a félelmeim megakadályozták ebben. Nagyon féltem attól, hogy ezek miatt a gondolataim, érzéseim miatt nem lennék jó anya.

Aztán amikor betöltöttem a 30-at, tudtam, hogy most vagy soha. Már 7 éve voltunk házaspár Mátéval, és úgy voltam vele, hogy ha nem is érzem belső késztetésnek azt, hogy önfeláldozó anya legyek, tudatosan is dönthetek úgy, hogy háttérbe szorítom a gyereknevelés alatt magam. Az sem

feltétlenül "kevesebb". Úgy döntöttünk, hogy nem várunk tovább arra az elsöprő érzésre, vágyra, amiről addig azt gondoltam, hogy az anyává válás elengedhetetlen feltétele. Ha nincsenek érzések, majd lesznek jó döntések.

Olivér nagyon hamar megfogant. És amint megtudtam, hogy a szívem alatt hordom, elkezdtem beszélni hozzá. Tudtam, hogy ott van már a Jóisten mellett, és mindketten hallanak engem. Elmondtam nekik a kétségeimet minden reggel. Hogy félek attól, hogy nem leszek elég jó anya, mert türelmetlen vagyok, mert túl nagy lemondásnak fogom megélni azt, hogy nem mehetek kedvem szerint akárhova. Hogy bezárva érzem majd magam. És ahogy ezeket hangosan kimondtam, kezdtem kicsit megnyugodni.

De ezután jött csak a "fekete leves". A 8. terhességi héttől kezdve hihetetlen hányinger tört rám. Ez nem csak sima reggeli rosszullét volt, hanem olyan erős és kibíratatlan émelygés, hogy aludni sem tudtam tőle. Éjszakánként 2 óránál többet nem tudtam egybefüggően aludni, mert annyira rosszul voltam, hogy felébredtem a fájdalomra. Ekkor megfogadtam, hogy a környezetem nem fogja látni rajtam, hogy mennyire rosszul vagyok. Se Máté, se a családom, se a munkatársaim. Nem azért, mert szégyelltem, vagy úgy éreztem, hogy nem beszélhetek erről, hanem mert nem akartam, hogy az maradjon meg a környezetben, hogy mennyire rossz nekem. Bíztam abban, hogy ha uralkodok az érzéseim felett, ha nem engedek teret az önsajnálatnak és annak, hogy mások sajnáljanak, akkor talán kevesebb stressz hormon termelődik a szervezetemben, és ezzel jót teszek a babámnak. Egyedül a munkahelyi ebéd-szünetekben engedtem meg magamnak azt a luxust, hogy kimenjek a közeli parkba és sírdogáljak kicsit. Imádkoztam és a Bibliát olvastam ilyenkor. Meg akartam tudni, hogy mi a célja Istennek ezekkel a rosszullétekkel, melyek akkor már 8 hete tartottak. Miért nem lehet nekem is csak egy "sima" hányingerem,

ami 10-12 órán, de nem 24 órán át tart? Miért nincs legalább éjszaka egy kis nyugtom, hogy megpihenjek? Mire akar felkészíteni engem a Jóisten azzal, hogy ennyire rosszul vagyok?

A 16. héten az alábbi igeverset olvastam a parkban ücsörögve: "De nemcsak ezzel dicsekszünk, hanem a szenvedéseinkkel is, tudva, hogy a szenvedés állhatatosságot munkál, az állhatatosság pedig kipróbáltságot, a kipróbáltság pedig reménységet. A reménység pedig nem szégyenít meg, mert Isten szeretete kitöltetett szívünkbe a nekünk adott Szentlélek által." (Róm 5,3-5)

Abban a fordításban, amit épp olvastam, nem az állhatatosság, hanem a türelem szó szerepelt. A szenvedés türelmet eredményez. Ez a felismerés villámcsapásként hasított belém. Végignéztem az elmúlt 8 hetemen, és azt láttam, hogy még soha nem viseltem semmilyen fájdalmat ennyire türelmesen. Nem sajnáltattam magam, rendesen végeztem a munkám, nem lázadoztam Isten ellen, csak vártam, hogy majd jobb lesz. Hihetetlen nyugalom áradt szét bennem: Ez a nő tényleg én vagyok? Képes vagyok a fiam kedvéért már most ilyen nyugodtan szenvedni? Tudom így is nagyon szeretni és nem hibáztatni, hogy küzdelem az életem minden perce miatta már 8 hete? Ekkor hittem el először, hogy jó anyja lehetek ennek a gyereknek. Hogy nem véletlen, hogy Isten ránk bízta Olivért. Hogy ő jobban megbízik bennem, mint én valaha is bízam volna magamban. És a rosszullétekkel meg akarta mutatni nekem, hogy több van bennem, mint azt el tudom képzelni. Vagyis ő képes többet kimunkálni belőlem.

A szép vége a történetnek, hogy aznap voltam utoljára rosszul, végigaludtam az éjszakát, és a 16. héttől kezdve olyan könnyű terhességem volt, hogy mindenkinek olyat kívánok.

Taligásné Rákosi Márta

Elöljárószó

Lelki tavaszra várva

A tél közepén járunk. Túl vagyunk a decemberi várakozás, az advent időszakán. Szinte észrevétlenül, egy szemvillanás alatt elmúlt a Karácsony a felfokozott várakozástól katarzisa váró érzékszerveinkre ható varázsával, fényeivel, ízeivel, illataival, dallamaival. Itt hagyta áldásait, amelyek egy ideig lelki erőt adnak a téli vegetáláshoz, a hideg, a sötétség, a szervezetünkre, vérnyomásunkra nem éppen jó hatást gyakorló, szó szerint naponta változó időjárás elviseléséhez. Átsuhantunk az újesztendőbe. Ki vidámságban, ki társasjátékozva, ki zenét hallgatva és remélhetőleg minél többen imádkozva, örülve annak a kicsi vagy nagyobb közösségnek, amelyben azt a pár órát éppen eltöltöttük. Elteltek az új év első napjai, hetei, a tervezetés, az álmok szövögetésének időszaka, amikor elkezdjük megvalósítani azt, amit szilveszter éjjel vagy pár nappal korábban elhatároztunk, megfogadtunk. Persze azt majd 12 hónap elteltével tudjuk meg, hogy ezekből mi az, ami meg is valósult, be is teljesedett.

Lassan alábbhagy a lendület, csökken az elszántság, megfogyatkozik az energia, és egyre inkább erősödik egyfajta érzés, valaminek a hiánya, vágyakozás valamire, ami kilendít bennünket a kábaságból, és enyhíti megfáradt testünk és lelkünk csüggedését. Egy másfajta várakozás fog eltölteni bennünket, mint ami december folyamán volt mindennapjaink szerves része. Ez az Isten által megalkotott természet működésének megváltoztathatatlan rendje és egyben az emberi lét periodicitásának velejárója. Évről-évre ugyanazon a folyamaton megyünk át testileg. Várjuk a természet megújulását, növekedését, amely hozzásegít minket ahhoz, hogy a saját testünk is újra felfrissüljön és feltöltezzünk azokkal az anyagokkal, amelyek szervezetünk, sejtjeink megújulásához,

megerősödéséhez, egészséges működéséhez és növekedéséhez szükségesek. Várjuk a tavaszt! Várjuk az évnek azt az időszakát, amely a természet ébredésével, a Nap melegének erősödésével fásult lelkünknek újra reményt ad a mezők virágzásával egyidejűleg testünk és lelkünk virágzásához.

Megújulni, növekedni csak az egészséges, az Isten akarata szerint működő természet képes, egészséget pedig csak a megújult természet adhat. Látható, hogy a megújuló természet és az egészség között itt a kapcsolat kölcsönös, oda-vissza ható. Azért vágyunk majd az elkövetkező hetekben egyre inkább a tavasz érkezésére, mert egészséges szervezetünk jelzi, hogy tartalékaink fogytán vannak, a további működéshez, növekedéshez újakra van szükség. Isten a természet megújításával gondoskodik ezekről. Az elkövetkező hetekben egyre gyakrabban tesszük majd fel a kérdést egymásnak és sokszor magunknak: Mikor lesz már végre jó idő, mikor érkezik már meg a tavasz?

Fizikai életünkben vágyunk a tavaszra, de vajon ugyanilyen intenzitással feltesszük-e ugyanezeket a kérdéseket hívő életünkkel kapcsolatosan? Kívánjuk-e a megújulást, a növekedést ugyanazzal a vágyakozással gyülekezeti életünk tekintetében is? Teszünk-e eleget azért, hogy gyülekezetünk egészséges legyen és növekedjen, hogy ne mi magunk legyünk az akadály a növekedésnek?

A gyülekezet test, Krisztus teste, élő organizmus. Nem vállalkozás, nem organizáció. Természetes számára a növekedés, ha egészséges. Pál a Kolossé 2,19-ben azt írja: „ő tartja össze az egész testet inak és ízületek segítségével, és az őáltalára növekszik az Isten szerinti növekedéssel.” Isten tehát akarja egyháza és azok gyülekezeteinek növekedését. Mi is akarjuk? Vágyunk arra, hogy gyülekezetünk is olyan egészséges legyen, mint amilyen egészséget magunknak kívánunk? Feladatunk, hogy a testünk növekedése mellett a lelkünk növekedéséről, megújul-

lásáról is gondoskodjunk, hiszen egészséges gyülekezetet csak egészséges és fejlődésre alkalmas lelkületű tagok tudnak működtetni. Ehhez időről-időre megújulásra, lelki tavaszra van szükségünk. Isten megad ehhez mindent. Ahogy a természet növekedéséhez előkészíti a szükséges kellékeket, ugyanúgy kínálja számunkra a lelki megújuláshoz nélkülözhetetlen eszközöket: a bűnbánatot, az imádságot, a szolgálati lehetőségeket, az egymás iránti szeretetet, a hálaadást, a közösséget és legfőképpen a Bibliát. Ezek azok az ásványok és vitaminok, amelyek nélkül lelki életünk nem tud megújulni, és a gyülekezet nem tud növekedni.

Amikor a piacon járunk és a megszámlálhatatlan féle alma között válogatunk, akkor az egyik legfontosabb szempont, hogy az az alma, amelyet megveszünk, egészséges legyen. Az almán kívülről látszik, hogy egészséges-e. Gömbölyű, piros, fényes, illatos, egyszerűen kívánatos. Az egészséges működésnek ugyanígy látszódnia kell a gyülekezeten is. A betérők, látogatók csak akkor választják a mi gyülekezetünket, ha érzik, hogy a gyülekezet egészségesen működik. Ha, amikor ellátogatnak gyülekezetünkbe, megérinti őket a frissesség, az erő, az öröm, a szeretet: Isten lelke!

Amikor hamarosan megérezzük, hogy már nagyon várjuk a tavaszt, hogy szükségünk van erőre, friss energiára, akkor a testi megújulás mellett gondoljunk a lelki megújulásra, a saját lelkünk és gyülekezetünk növekedésére, és kérjük Istent, hogy a természet virágba borulásával együtt adja meg számunkra a lelki tavaszt is, és azt, hogy mi magunk ne legyünk akadálya annak, hogy gyülekezetünk egészségesen működjön, növekedjen!

Varsóci Károly

Amit a szívedben kigondolsz,
virággá sarjad a létben,
kelyhében ring az élet,
s az Éden dalol titkos szentélyében.

Simon András

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntjük ismét a gyülekezetet az ifjúság nevében!

Az ünnepek elmúltával, a félévzárás és a vizsgaidőszak végeztével lassan mindannyian visszatérünk a megszokott, nyugodt hétköznaphoz. Az elmúlt hónapban már a szokott rendben teltek az ifjúsági óráink. Nagyon hálásak vagyunk Istennek, hogy bár a január a tanulás és betegségek időszaka, minden ifjúsági órán 15-20 fő is jelen volt, és együtt imádkozhattunk, énekelhettünk és beszélgethettünk.

Szokásunkhoz híven január utolsó hétvégéjén, a pénteki alkalmunk helyett a külsős ifi programunkon vettünk részt. Ezúttal Európa egyik legnagyobb trambulin parkjába látogattunk. A park területe több, mint 3000 négyzetméter, így mindenki megtalálhatta a hozzá leginkább illő sporteszközt. Ez a program komoly testmozgással járt, de minden korosztálynak remek lehetőség volt a kikapcsolódásra, lazításra.

Koszorús-Lovász Debóra mesél nekünk arról, hogy milyen élményekkel gazdagodtak ezen a programon:

„Január 27-én a külsős ifi programunkon a Cyberjump trambulinparkba látogattunk el. Az ifjúságból 11 fő vette a bátorságot, hogy kipróbálják ezt a cseppet sem megszokott szabadidős tevékenységet. Ebben a trambulin létesítményben sokféle pályán próbálhattuk ki magunkat: kidobósoztunk, kosárlabdáztunk, ügyességi feladatokat oldottunk meg, mindeközben persze fel-le ugráltunk a trambulinokon. Lehetőségünk volt továbbá egy hatalmas szivacsmedence felett egymással összecsapni, és egy 3 méter magas emelvényről egy úgynevezett „légpárnás” eszközbe (BigAirBag) ugrani, így átélve a repülés élményét. Számomra hatalmas élmény volt az az egy óra, amit ott töltöttünk.

A január nekem a vizsgákra való készüléssel, sok tanulással és kevés pihenéssel telik, ráadásul 2 héten keresztül

beteg is voltam. Felszabadító érzés volt végre kicsit kimozdulni a barátaimmal, együtt mozogni, sokat nevetni. Azt hiszem, hogy erre az egy órára mindannyian újra egy kicsit kisgyerekek lettünk, akik önfelédten ugrálnak a barátaikkal. Annak ellenére, hogy nagyon elfáradtunk, egyetértettünk abban, hogy ide még biztosan visszajövünk.”

A következő hónapban több program is áll az ifjúság előtt. Februárban ifjúságunk szeretne vendégül látni egy vidéki ifjúságot. A pontos időpont és a többi részlet is szervezés alatt áll. Imádkozunk azért, hogy sikerüljön egy áldásos napot együtt töltenünk. Továbbá minden évben többen is részt veszünk a Debreceni Baptista Ifjúsági Konferencián, amely ebben az évben február 9-11. között kerül megrendezésre. A konferencia címe: Szomjazom. Mindannyian vágyunk, szomjazunk az elfogadottságra és a biztonságra, így ez egy remek lehetőség lesz a téma körüljárására. Ezenkívül februárban kerül sor a Christeens évnyitóra, amely egy nyári tini tábor év közbeni konferenciája.

Nagyon örülünk annak, hogy az ifjúságunk az elmúlt időszakban több új taggal is bővült. Őket már biztosan látták a Testvérek a gyülekezeti alkalmakon, így szeretnének most néhány sorban bemutatkozni:

„**Kubus Kíra** vagyok, 19 éves. Kiskunhalasról érkeztem tavaly Budapestre továbbtanulás miatt. Egy kiskunhalasi kerületi ifjúsági alkalmon együtt dicsőítettünk a pesterzsébeti ifjúság dicsőítő csoportjával, és az alkalom után elkezdtem beszélgetni Hangával, aki meghívott a pesterzsébeti ifibe, így mentem el az első alkalomra, ami nagyon megtetszett. Egy rendkívül befogadó, szeretettelgi közösségre találtam, és nagyon lelkesítőnek tartom az igei buzdítást is. Remélem, még sokáig részese lehetek az alkalmaknak.”

„**Simonidesz Benjámín** vagyok, 22 éves és Dömsödön lakom. Jelenleg az Óbudai Egyetemen tanulok mérnök informatikai karon. Nem nagyon voltam aktív a dömsödi ifiben, de idén másodszorra volt lehetőségem

arra, hogy az erzsébeti ifivel töltssem a közös nyaralást, ahol nagyon jól éreztem magam, és a keresztény fiatalok egy új oldalát ismertem meg. Azóta ősztől rendszeresen járok a pénteki ifi alkalmakra és a közös programokra is.”

Koszorus-Lovász Debóra és Kovács Kamilla

Apropó - 5 kérdéssel generációról generációra

Fogadják szeretettel a testvérek aktuális „Apropó” rovatunkat, hogy ezáltal is jobban megismerjük egymást, egy-egy beszélgetés írásos változatán keresztül. A rovat működése szerint az aktuális interjúalanyunk továbbadja a „hólabdát” egy másik testvérnek – ezúttal kivételesen előző interjúalanyaim lánya javasolta a következő beszélgetőpartneremet. Ennek jegyében **Vitéz-Bárdos Lászlóval** beszélgettem, aki egyből igent mondott a felkérésemre.

1. Hogy alakult, hogy ebbe a gyülekezetbe jártok feleségeddel és fiaddal?

Feleségem, Erika egész családja közel 32 éve költözött Erzsébetre Újpestről, onnantól kezdve ebbe a gyülekezetbe jártak. Mi a régi imaházban találkoztunk Erikával. Volt akkoriban egy evangelizáció, Vadász testvér tartotta, amikor többen jelentkeztünk, és utána együtt jártunk barátok órájára. Erika már 14 évesen bement a Nap Utcai Gyülekezetben, én viszont nem voltam alámerítve. 1993-ban volt az esküvőnk, 1995-ben volt a bementésem, és abban az évben született meg Illés fiunk is.

2. Látni szoktam egymás mellett a padban Eszter nénit (Simon Zoltánné), a feleségedet, Erikát és Téged, valamint Illés fiadat. Mi jellemző erre a három generációra Nálatok, ha a mindennapjaitokra gondolsz?

Erika anyukája reggel lelki életet él, igét olvas, és szeret kertészkedni. Erika dolgozik, de nehezen bírja, sokszor betegszabadságon van az állandó végtagfájdalmai, ízületi betegsége miatt. Két éve van még hátra a

nyugdíjig. Illés szakácsnak tanul, egy OKJ-s képzésre jár – az elméleti és a gyakorlati részek után néhány hónap múlva lesz a vizsgája. Én nyugdíjas vagyok, reggel az igével foglalkozom, mindig belefoglalom a napomba. Ezután bevásárolok, főzök, takarítok – ezeket én vállalom itthon. Persze van, hogy Illés magának főz, ha mást szeretne enni.

3. Többször szóba hoztad a családot...

Igen, ez fontos számunkra. Erika anyukája is egyedül van, neki is jólesik, ha találkozunk. Heti egyszer Erika húgával eljönnek hozzánk, és akkor beszélgetünk.

4. Mi az az igevers, ami különösen közel áll Hozzád?

Már nagyapámnak is ez volt a kedvenc igeverse, gyerekkoromban mondogatta, és megtetszett nekem, többeknek elmondom. Ez a János 3,16: „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” Kötődtem hozzá, gyerek és felnőtt korban egyaránt.

5. Hogy mondanád el egy nem hívő embernek, hogy miért fontos Számodra ez az ige?

Jézus az egyedüli, aki megváltotta a világot. Mindannyiunknak van bűne, és Jézus bárkit jó útra térít, ha megbánta a régit, és így új életet kezdhet. Persze az ördög is kísért – naponta észnél kell lennünk, hogy ellen tudjunk állni.

Palotai Krisztina

A szeretet nem csupán érzelem,
hanem tudatos elköteleződés is.
Megtartó hűség,
amely bonthatatlan
egységbe forraszt.
Aki nem tér ki Előle,
gyógyító jellé válik
a széthulló világban.

Simon András

Házasság hete – február 11-18.

A házasság hete kampánya arra kívánja felhívni a figyelmet, hogy az egészséges házasság milyen fontos, és egyben milyen előnyös is az egész társadalom számára.

A házasság hete mozgalom fő célkitűzése, hogy újszerű és kreatív módon ismertesse meg az emberekkel azokat a hagyományos értékeket és bibliai alapelveket, amelyeknek alkalmazása sikeressé és örömtelivé teheti házasságokat. Azóta minden évben Valentin-nap környékén az egyházi és világi sajtó nagy figyelmet szentel a házasság népszerűsítésének változatos programokkal, riportokkal, előadásokkal.

Idén a házasság hete nagykövetei Zámori Soma színművész és felesége, dr. Fazekas Rita családi és párkapcsolati mediátor.

További infót találnak a programokról a www.hazassaghete.hu weboldalon.

Állandó alkalmaink, kapcsolat

Istentisztelet: vasárnap 10 és 17 órától

Kiscsoportos bibliatanulmányozás /MKBK/:
vasárnap 9 órától

Bibliaóra: csütörtök 18:30

Ifjúság bibliaóra: péntek 18:00

Úrvacsora: a hónap első vasárnapján délelőtt

Énekóra: csütörtök 19:30, vasárnap 18:30

Baba-mama kör: minden páros hét szerdáján

Sakk szakkör: a hónap első vasárnapját követő hétfő 17:00

Imaház címe: Bp. XX. ker., Ady Endre u. 58.
(Ady E. - János u. sarok)

Lelkipásztor: **Katona Béla**
Telefon: 06-20-449-0458

Gondnok: **Horváthné Császár Márta**
Telefon: 284-4604

Gyülekezeti bankszámla: 11720001-20185927

Következő lapzárta: február 22.

SZERETET-SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: Katona Béla

Szerkesztő: Simon Lídia simonlidia72@gmail.com

Gyülekezet honlapja: www.pbggy.hu